

KALENDRI-
tiidruk

NOVEMBER • DETSEMBER

Audrey Carlan

Inglise keelest tõlkinud Liina Saarm

Originaal:

CALENDAR GIRL

NOVEMBER & DECEMBER

by AUDREY CARLAN

Copyright © Waterhouse Press LLC 2015

Published by arrangement with Waterhouse Press LLC.

The moral rights of the author have been asserted.

Tõlge eesti keelde © Liina Saarm ja Kirjastus Pegasus 2019

Toimetanud Helen Kõrgesaar

Kujundanud Ivi Piibeleht

Kaanefoto: Shutterstock

Trükitud Tallinna Raamatutrükikojas

ISBN 978-9949-647-67-5

pegasus.ee

PÜHENDUSED

November

Ekatarina Sayanova

Toimetada kellegi lugu on nagu arvustada teise naise last.

Sul on see kuidagimoodi aina õnnestunud.

Sa toimetad heldelt, kaastundlikult ja arvestavalt.

Olen sulle vaieldamatult tänulik.

Sinu juhendamise all saab minust
iga looga parem kirjanik.

Aitäh sulle.

Detsember

Päris Mia Saundersile

Sa ei ole veel sündinud

ja ma juba armastan sind.

Loodan, et ühel päeval, kui sa oled täiskasvanu,

jagab mu kallis sõber Sarah

sinuga seda lugu.

Soovin sulle armastust, täiuslikku elu

ja kannatlikkust alati teekonda usaldada ...

KALENDRITÜDRUK

November

ESIMENE PEATÜKK

Lumehelbed. Ainulaadsed, haprad, ja ükski neist ei ole teise sarnane. Täiesti lumuvad. Püüdsin ühe taevast langeva helbe suhu. See sulas kohe, kui mu keelt puudutas. Mitu räitsakat langes mu ripsmetele ja hägustas hetkeks mu nägemist. Pilgutasin silmi ja hingasin välja. Mu soe hingeõhk moodustas nagu väikese suitsupilve. Keerutasin ennast aeglaselt ringiratast, käed välja sirutatud, ja laskisin sulgkergetel helvestel oma näole ja lahtistele pihkudele maanduda.

„Kui oled lumes mängimise lõpetanud, kas me võime siis juba hotelli minna?” naeris Wes. „Ma külmun ära!” Ta surus oma jääkülma nina mu soojale kaelale, mässis mulle selja tagant käed ümber ja võttis mu kõvasti kaissu. Panin enda käsivarred tema omade peale.

„See on nii lahe! Vegases sajab harva lund ja LA-s mitte kunagi.” Vaatasin vaimustusega seda looduse imetegu.

Ta ladus mu kaelale terve rivi suudlusi. „Lahe tõesti ... ja mu munad külmuvad ja mu riist on jääpurikaks muutunud.”

„No mulle on mahlajää alati maitсенud,” itsitasin ja keerasin ringi, nii et saime teineteisele otsa vaadata. „Aitäh, et mulle seltsi tulid. Ausalt öeldes ei olnud ma valmis selleks, et sind kaasas ei ole.”

Wes naeratas moel, mis tekitas minus tahtmise teda karata. Jumala eest, minu mees oli tulikuum isegi paksud riided seljas ja müts peas.

„Kes loobuks kahest nädalast New York Citys kauni daami seltsis?” Ta sirutus lähemale, hõõrus meie ninasid kokku ja andis mu huultele musi.

Valetaja. Kui sain teada, et mul tuleb paariks nädalaks Suurde Õuna sõita ja nii doktor Hoffmani „Ole tänulik” eriklipi kui ka enda „Elava kauniduse” iganädalase saate-lõigu jaoks kuulsusi intervjuuerida, ei paistnud Wes kuigi huvitatud olevat. Ütles, et väldib talvekuudel idakallast nagu katku. Küllap ei olnud Atlandi ookean tõsise surfari jaoks piisavalt soe ega lained sobivad ... ja California rannikuga võrreldes oli ilm kibekülm.

Olin leppinud, et mul tuleb kaks nädalat ilma Wesita hakkama saada, aga see tuli pärast tema vangistust ikkagi liiga ruttu. Paljas mõte meie lahusolekust tekitas mul lööbe, aga ma tegin hoolega muretut nägu. Ta oli paranemas ja teraapia edenes ülimalt hästi. Viimane asi, mida tahtsin, oli panna teda arvama, nagu ma ei usuks, et ta kaks nädalat ilma elukaaslase kaitsva hooleta hakkama saab.

Ta muutis meelt alles siis, kui võtsin kavva intervjuuerida oma semu Mason Murphyt, Red Sox'i staarsöötjat, ning Anton Santiagot, Latiino Armu-Keh'st. Eelmisel nädalal pihitis Wes ühel ööl, et tal oli olnud oma terapeudi Anita Schofneriga terve sessioon endiselt minu elus olevate meeste teemal. Ta teadis, et Mason, Tai, Anton, Alec, Hector ja Max helistasid mulle alatihti. Kõnesid Maxilt, minu kauakadunud vennalt, ei pannud ta muidugi pahaks, samuti ei häirinud teda Hector, sest tema oli gei ja püsisuhetes Tonyga. Wes tunnistas, et ülejäänud nelja mehe peale

oli ta natuke armukade. Ta oli Antoniga kohtunud ja hinda seda, et Latiino Armu-Keh oli mind raskel ajal aidanud, aga ei usaldanud teda naistemehe-kuulsuse tõttu. Wesil ajas harja turri isegi Mason, kes oli kõrvuni armunud oma suhetekorraldajasse Rachelisse.

Aga kas ma ütlesin selle kohta midagi? Ei. Mitte siis, kui Wesi nii NYC-sse kaasa tulema sain. Ma teadsin, et see on julm, aga kui ta küsis, mida ma pärast intervjuusid koos nende meestega teen, kehtasin lihtsalt õlgu ja ütlesin, et seda, mida nemad teha tahavad. Viis minutit hiljem pakkis Wes kohvrit.

★ ★ ★ ★

„Millal me su sõpradega kokku saame?” Tema toonis oli ärritusevarjund. Väljavaatele taas Antonit näha ja Masoniga kohtuda oli ta reageerinud kummaliselt. Minu mees oli alati olnud väga asjalik ja tundnud ennast oma nahas mugavalt, aga pärast läbielamist Indoneesias ei olnud ta oma muretut loomust veel päriselt tagasi saanud. Tema terapeut kinnitas mulle, et sellega läheb aega, ja soovitas mul anda Wesile keskendumiseks midagi head – see tähendab meid ja meie kasvavat suhet.

„Täna õhtul saame kokku Antoni ja Heatheriga. Antonil on meile oma kodus õhtusöök kavas. Mace ja Rach saavad alles nädala lõpu poole.” Ma ei rääkinud Wesile aga seda, et Anton oli pakkunud, et võime tema Manhattani katusekorteris peatuda. Teadsin, et Wesi see ei vaimusta. Miamis ei olnud tal Antoni vastu midagi olnud, aga sellal olime äsja vastastikust armastust tunnistanud. Olime olnud

liiga mures teineteise arvamuse pärast, et midagi muud tähele panna.

Pakkisime asjad rahulikult hotelli kummutisahtlitesse, käisime duši all ja armatsesime. Tundsin, kuidas pinge Wesist välja voolas, kui ta minu sisse vallandus, armusõnad huulil.

Kui ma seal nagu Mia-tekki oma mehe peal lebasin ja hinge tõmbasin, tundsin, kuidas Wes mu vasaku käe oma huultele tõstis ja iga sõrme suudles. Siis libistas see salalik tõbras midagi rasket mu nimetamatsi ümber.

„Millal me abiellume?” küsis ta nagu välg selgest taevast. Olime mõlemad alasti, olime just pärast reisi uniselt ja äärmiselt naudingurikkalt seksinud ning ma lamasin lõdvalt tema rinnal. Olin temaga ratsutanud nagu jaksasin ja tõenäoliselt olid mul selle tõestamiseks mõlemal puusal sõrmejäljendid.

Pilgutasin silmi, lükkasin juuksed näo eest ära ja panin mõlemad pihud üksteise peal tema rinnale. Mulle meeldis tunda enda all tema südametuksumist ja teada, et see on minu oma.

„Kas see on abieluettepanek?” pärisin.

Ta tõmbas silmad kissi ja nookas peaga mu käe poole. Vaatasin endale vastu sädelevaid teemante. „Me oleme seda juba arutanud,” ütles ta ja lisas: „Sa tead, et ma ei küsi sult kunagi, kas sa tuled mulle naiseks. Sul ei ole valikut.” Tema sõnad olid kindlad ega jätnud kompromissiruumi.

Ajasin end tema otsas istukile ja keskendasin kogu tähelepanu kõige hunnitumale sõrmusele, mida kunagi näinud olin ja mis nüüd mu sõrme ehtis. See ei olnud suurustav nagu enamik kihlasõrmuseid. Ei, see oli lihtne, aga sädelev. Naeruväärne hulk helkivaid teemante jooksis reas ümber

kogu sõrme. See ei jää millegi taha kinni. Ma saan ikkagi Suziga sõita, ilma et peaksin mootorrattakinnaste pärast muretsema. See oli lihtsalt täiuslik.

Mu silmi täitsid pisarad. „Sa siis tõesti ei küsi?” Neelasin alla väikese nuukse ja vahtisin seda, mis oli nähtavasti kihlasõrmus.

Ta tõusis istuma, pani mulle käe ümber selja, lükkas kannad vastu madratsit ja nihutas end, mina tal kaksiratsa süles, peatsilaua vastu.

Ta kaevus sõrmedega mu juustesse, hoides mu nägu enda omaga ühel kõrgusel. „Kas sul on tõesti vaja, et ma küsiks?” Ta sundis mind oma säravrohelistesse silmadesse vaatama.

„Vaja? Ei. Kas ma tahan? Tahan justkui jah,” tunnistasin, pisarad silmist tilkumas.

Wes ohkas ja hõõrus laupa vastu minu oma. „Vaata, et ma seda ei kahetseks,” sosistas ta, hääl värisemas tõenäoliselt pabinast – isegi ärevusest – minu vastuse pärast. „Mia, mu armas, mu elu, kas sa tuled mulle naiseks?”

Vaatasin talle silma ja nägin muret, justkui võiksin ma ei öelda. Ma ei loobuks mitte mingil juhul võimalusest see mees igaveseks enda külge pitseerida. „Kas ma võin teise sõrmuse asemel hoopis teise mootorratta saada?”

Wes pilgutas silmi, lõi pea kuklasse ja naeris.

Suudlesin ta rinda, sellal kui ta lõkerdas, ning musitasin ja suudlesin ta kaela kõrvani välja. „Jah, kullake, ma tulen sulle naiseks,” ütlesin sõnad, mida ta kuulda tahtis.

Ta tõmbas käsivarred minu ümber pingule. „Ma teen su nii õnnelikuks.”

Vaatasin talle otse silma. „Sa siis *hangidki* mulle uue mootorratta?” vastasin lootusrikkalt.

Ta vangutas pead ja suudles mind – aina uuesti ja uuesti, kuni mu suu oli nii paistes, et ma vaevalt tundsin tema huuli.

„Millal?” urises ta mulle kõrva ja liikus alla mu paljaste rindade juurde. Paistis, et kahe koma viie sekundi pärast algab teine raund.

„Ee ... järgmisel aastal?” vastasin tema pead oma rinna vastu surudes, kui ta ühe kikkis tipu suhu võttis.

„Mmm. Olgu, esimesel jaanuaril siis,” pomises Wes, nibu suus. Ta näppis mu teist nibu ja imes kõvasti esimest.

„Oo jaa,” oigasin. „Oot ... mis asja?”

Koputasin Antoni New York City katusekorterite uksele. Wes seisis mu kõrval, käsi kõvasti mu piha ümber. Uks avanes just siis, kui pidin uuesti koputama hakkama. Olin üllatunud, et mul üleüldse koputada tuli, sest valvelauast oldi juba üles helistatud.

„Sa oled siin!” hüüdis Heather varvastel üles-alla hüppeldes. Tal olid jalas lahtise ninaga tikk-kontsaga saapad, mis andsid niigi pikale naisele lausa jumalanna kasvu. Tema heledad juuksed olid samasuguses lähedas rokkarisoengus nagu siis, kui Miamis olime. Seljas oli tal pikkade käistega liibuv kärtsroosa särk, millel oli üle büsti valgete tähtedega kirjas „Roosa on uus must”. Särk oli lontis ja topitud kitsaste teksade neetidega vöö vahele, nii et üldine *look* kuulutas: „Ma olen tegija.” Tema juuksed olid fuksiaroosaks triibutatud ja kokkuvõttes nägi ta ülilahe välja. No ta *oligi* ülilahe.

Mul oli tõesti vaja sagedamini tüdrukutega linna peal aega veeta. Ginelle oli mind kaks nädalat utsitanud endaga LA poodidesse minema. Tagasi minnes tuleb mul seda teha.

Heather tõmbas mu Wesi käte vahelt enda embusesse, kiigutas mind paremale ja vasakule ning vaatas mu siis käsivarte kauguselt üle. „Tüdruk, kas ma siis ei ostnud sulle Miamis riideid? Miks sa neid ei kanna?” Tema nina tõmbus kirtsu, aga see ei tulnud õelusest, ta oli lihtsalt aus.

Oigasin ja raputasin pead. „Mul on nii mugav.” Sikutasin oma pikkade käistega kontserdisärki. See pärines Lorde *show*’lt, kus olin eelmisel aastal Maddyga käinud. Tšikk oli raju kontserdi andnud ja särk oli paganama lahe. Olin selle kombineerinud kitsaste kulutatud teksadega, reite kohal rebitud augud ja puha, ning kahetolliste taldadega jalanõudega, mida Max nimetas sitasaabasteks, kuigi ma ei olnud nendega kunagi sita sees käinud ja need olid suhteliselt uued. Saapad oli mulle ja Maddyle saatnud Cyndi, et tuletada meile meelde, mis meid Texasest ootab. Need olid pealegi väga lahedad: mustast nahast, pigem kandilise kui terava ninaga ja huvitava disainiga ninadel. Parim asi oli äge pannel pahkluu juures välisküljel.

Heather märkas mu jalanõusid. „Hmm, saapad on armsad.”

Wes minu taga kõhatas.

„Oi heldus. Heather, kas sa mäletad minu elukaaslast Wesi?” Viipasin Wesi õla poole.

„Ee ... sa tahtsid vist öelda „kihlatu”, kallis,” muigas Wes ja pilgutas silma.

Heatheri silmad läksid pärani, nagu oleks ta elektriöögi saanud. „Ah sa nuga, Batman! Sa abiellud! Kui tore!” Ta pani meile mõlemale käe kaela ümber ja tõmbas

meid ühiskallistusse. „Pörguvärk! Küll Anton rõõmustab! Pulmad on tema rida!”

Turtsusin naerda. „Kuidas nii? Ta ei ole ju abielus olnud.”

„Jaa, aga ta on mitu korda kihlatud olnud,” ütles Heather hooletult. Ta juhatas meid läbi avara korteri kööki, kus Anton kuue põletiga pliidi vastas puusi nõksutas, kuigi rütmi kuulis ta ainult oma peas. Pannil särises miski, mis lõhnas täiesti taevalikult ja tõi meelde lõuna poolt piiri pärinevad road.

„Kes abiellub?” Anton pöördus, puust pannilabidas käes. „*Lucita!* Sina või? Ütle, et see ei ole nii.” Ta pani käed südame kohal risti ja vajus lauaserva najale.

Ma naersin, Wes mitte. Ta pani mulle käe õlgade ümber. „Jep. Näita neile sõrmust. Me abiellume esimesel jaanuaril.” Tema sõnad olid mehiskust täis.

Tõstsin käe Antonile näha ja vaatasin segadusega Wesi poole.

Antoni silmad läksid suureks. „Nii ruttu! Vau. Nagu mu vanaema ütleks: te ei jokuta.” Ta naeratas laialt ja pilgutask silma.

„Me ei ole kuupäeva paika pannud.” Kallutasin Wesi poole pead.

Tema kulmud kerkisid järsult. „Minu meelest panime selle küll paika, just enne siia tulekut. Mäletad?”

„Mida arutatakse õndsas ühte kuumuses, ei lähe arvesse. See on sundus!” Ajasin alahuule õieli.

Wes naeratas ja raputas pead. „Kahju küll, sa jäid nõusse. Nüüd jääb üle ainult otsustada, millal.” Ta pistis sõrmed mu juustesse ja masseeris mu kukalt, mis oli päev otsa reisisemisest, kihlumise koormast rääkimata, endiselt pinges.

Ma ei olnud veel isegi Maddyle ega Ginile helistanud. Nad saaksid kurjaks, kui uudis enne avalikuks saaks, kui mul on olnud võimalust neile helistada.

„Räägime sellest hiljem, eks?” Küüinitasin end üles ning suudlesin teda, ja siis ühe korra veel, et ta teaks, et ma ei anna talle korvi.

Wes pani käe mu põsele. Keerasin kohemaid pead ja suudlesin tema peopesa. Tema silmad olid umbusklikud, aga see tuli tõenäoliselt enamjaolt sellest, kelle seltskonnas me seda õhtut veetsime.

„Olgu, kallid, hiljem. Homme.” Tema vastus oli kindla-meelne ja selles oli autoriteetne tera.

Kompromiss oli kompromiss. „Nõus. Anton, räägi nüüd, mida sa vahepeal teinud oled. Su viimane album oli raju!”

„Oi, *Lucita*, see album oli vägev. Kas sulle see laul meeldis, kus ma üle tšiki hääle *dub*’isin?”

„Täiega! Ja Heather, kuidas sul mänedžerirollis läheb?” Kui neid viimane kord nägin, oli Heather just ametikõrgendust saanud. Anton ei olnud taibanud, kui palju ta oma parimat sõpra ja isiklikku assistenti ära kasutab. Ja kui ta oli Heatheri kaotamise äärel, pakkus ta talle enamat, et Heather jääks. Minu teada oli edasi kõik suurepäraselt läinud.

Enne kui Heather vastata jõudis, tegi Anton seda tema eest, mis ei olnud sugugi ebatavaline. Antonile meeldis olla peo hing. See sobis ka tema eduka räppari ametiga. „H on *asombroso* ... kuidas te ütlete? Imeline! Tema korraldatud *show*’d, riitediilid. *Fantástico*! Talle ametikõrgenduse andmine oli minu elu parim otsus. Tore, et see mulle pähe tuli.”

„Sulle!” hüüatasime Heatheriga kooris ja hakkasime siis meeletult itsitama.

„Okei, võib-olla ma ei tulnud ise selle peale, aga ma olin sellega nõus.”

Pööritasin silmi. Heather muigas ja pani käed rinnal risti.

„Mida iganes, Anton. Mida sa meile süüa annad?” küsisin ümber laua minnes ja pörkasin tema puusa vastu.

Ta segas võpatamata kastet edasi ja hoidis sellel kullipilgu peal. „Ah, minu ja mu *familia* põhiline roog. See on *arroz con pollo*.”

„Ma tunnen ära sõna „kana”, aga mis seal veel sees on?”

Ta itsitas. „Enamjaolt riis ja kana.”

„Ma näen, et sa näed meie nimel kõvasti vaeva,” ütlesin tõsise näoga.

Anton lükkas mu juuksed õlalt minema ja vedas pöidlaga mööda mu põske. „Sinu nimel, *lucita*, olen ma kõigeiks valmis.” Tema toon oli tõsine, aga ta silmis vilkus ulakusesäde.

Turtsatasin. „Valmis riisi ja kana tegema?”

Anton tõmbas kulmu kortsu. „Kuule, ära tee nalja. Riis ja kana meeldib kõigile, *si*?”

„*Si*, Anton. Wes, kas sa midagi juua tahad?” pöördusin Wesi poole. Tema silmad saatsid Antoni kuklasse pistodasid ja mul ei olnud aimugi, miks. „Wes?” küsisin uuesti, kuni ta rohelised silmad minule keskendusid. „Juua?”

Heather tuli ja sikutas külmkapiukse lahti. „Ma mõtlesin martiiniseid teha, aga mul on Cristal külmas ja ma arvan, et teeme praegu selle lahti. Tähistame teie tulevast abielu! Issand jumal! Sa oled vist küll õnnest suuremas!” ütles ta kapist nelja šampanjakraasi võttes.

Hingasin sügavalt välja ja lasksin kogu pingel õlgadest välja voolata, tõstsin käe ja vahtisin oma sõrmust. „Suremas mitte. Aga kas ma olen õnnelikum, kui oleksin arvanud, et oma elu selles etapis olen? Seda küll!” Vaatasin Wesi poole ja terve ta keha paistis minu sõnade peale lõdvestuvat. Tema pea ei olnud enam õlgade vahel ning lõug puhkas pihus, küünarnukid loomulikumas ja laisemas poosis kõõgi baariletil.

„Milline naine ei oleks rõõmu pärast arust ära?” Kummardusin teiselt poolt üle leti ja võtsin tal käest kinni. Ta tõstis mu käe ja suudles mu peopesa. Mu alaseljast sai alguse kirvendus ja ma järgnesin selle kõditusele mööda selgroogu alla. Kui Wes pöidlaga mu kätt silitas, muutus see kirvendus soojuselintideks. Ausõna, see oli nagu mu kliitoriga ühendatud kuum nupp. Hetkel, mil ta küünega mööda mu peopesa vedas, pidin mõnuoige maha suruma. Praegu ei olnud selleks õige aeg ega koht. Meil tuli kannatada ära terve ülejäänud õhtu, enne kui jälle oma armastuse hiilguses peesitada saame. Aga lõpuks me teeme seda. Oo jaa, me teeme seda.

Otsustasin sealsamas, et enne veel, kui mu mees jõuab mind hotelligi viia, ajan ta nii kõvaks, et ta kaotab ihast mõistuse.

Võtsin tema mängu mängides tal käest kinni ja sikutasin ta käsivarre lähemale. Siis vedasin sõrmega ta küünarnukiõndlast randmeni, kuhu joonistasin paar kaheksat. Tema silmad lõid põlema ning ta naeratas oma ühtlaste valgete hammaste ja vapustavate huultega, mille suudlemisest ma kunagi ei väsi. Hetkeks muretsesin, et mu salaplaan ta võrgutada ja ihast hulluks ajada võib anda tagasilöögi – minu mees on kiire reaktsiooniga –, kuid sellest hoolimata oli asi

seida väärt. Jalutasin ümber köögilaua ja jäin tema kõrvale seisma. Ta võttis mul otsekohe ümbert kinni.

Heather kallas naeruväärselt kallist šampanjat. „Tule, Anton. Keera tuli madalamaks ja tule siia,” kutsus ta.

Anton keeras paari nappu, keerutas end varvastel, nagu oleks Michael Jacksoni videos, kallutas keha tagasi, sirutas jala välja ning tantsiskles Heatheri juurde.

„Eputis,” kõhatasin.

Seekord puhkes Wes naerma. Mu mees hakkas ennast lõpuks ometi vabamalt tundma, aga ma arvan, et see tuli sellest, et esiteks kandsin ma tema sõrmust, teiseks olin tema külje vastu surutud ja kolmandaks oli Anton tegelikult tola. Sitaks seksikas tola, aga tola sellegipoolest. Esimest ei tunnistas ma kunagi isegi viimases hädas, sest Wes kaotaks enesevalitsuse. Pealegi, kui Antoni fännid teaksid, milline veidrik ta on, armastaksid nad teda ikka, sest tema muusika on suurepärane ja ta on kuum nagu Hades, aga selle tobedusefaktoriga võib ta koguni mõne hea tüdruku poolehoiu võita. Loota võib.

Anton tõstis oma klaasi ja me kõik järgisime tema eeskujul. „*Lucita* ja tema *hombre* terviseks! Särage te mõlemad eredalt nagu päike ja jagage palju päevi *amor*'i rüpes. *Salud!*”

Naeratasin ja ka Wes naeratas Antonile esimest korda ning noogutas. Anton vaatas Wesi ja siis mind, noogutas ja jõi klaasi ühe ropsuga tühjaks. Lõpetuseks kuulutas ta rõõmsalt: „*Segunda ronda!*”

Wes pigistas mu õlga ja ma vaatasin talle otsa. „Mul on hea meel, et me siin oleme,” tunnistas ta.

Sulgesin silmad, hingasin sisse ja toetasin otsaesise tema kaela vastu. „Mul ka. Nad on head sõbrad ja tahavad mulle

ainult kõige paremat. Mis. Oled. Sina.” Nügisin iga sõna juures ta põske.

Wes kergitas mu pead ja andis mulle musi. „Seda ma näen. Mu pea on veel ... tead küll ... tuksis,” ütles ta nii vaikselt, et ainult mina kuulsin. Sellest ei olnud midagi, sest Anton läks pärast toosti ütlemist jälle süüa tegema ning Heather kallas jooke juurde ja pani muusika mängima.

„Ei.” Paitasin ta meelekohti. „Su mured on lihtsalt asjatud. Mul ei ole kunagi kedagi teist. Ma vannun.”

Ta noogutas ja naaldus nii lähedale, et tundsin huultel tema hingeõhku. Peaaegu maitseisin selles šampanjat. „Ja ma kannan hoolt, et see tõesti nii oleks,” sosistas ta mu suu vastas, enne kui mind sobimatult sügavalt ja märjalt suudles.

Meie suudluse lõpetuseks kostis teiselt poolt lauda huilgav ja hõiskav aplaus. Sellest töötas tulla pikk õhtu.